

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 30270

гр. София, 26.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

като разглежда докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Частно гражданско дело № 20241110108626 по описа за 2024 година

Производство по реда на чл. 410 и сл. от ГПК.

Образувано е по заявление с вх. № 48162/14.02.2024 г. на (фирма) за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК срещу А. Р. С. за вземания, произтичащи от Договор за паричен заем № 3655626/14.10.2019 г. и Договор за поръчителство от 14.10.2019 г., вземанията по които са прехвърлени на заявителя по силата на договор за цесия.

По отношение на вземането по договора за поръчителство и вземането за такси по договора за заем, съдът намира следното:

Съгласно чл. 411, ал. 2, т. 2 и т. 3 ГПК съдът разглежда заявлението за издаване на заповед в разпоредително заседание и издава заповед за изпълнение, освен когато искането е в противоречие със закона или с добрите нрави, или когато искането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това.

Сключеният между „(фирма) и длъжника Договор за предоставяне на поръчителство от 14.10.2019 г., по силата на който дружеството е поело задължение да сключи договор за поръчителство с (фирма) за обезпечаване задълженията му по договор за кредит, сключен с длъжника, срещу което последният се е задължил да заплати възнаграждение в размер 1420,20 лева, платимо разсрочено на вноски, на падежа на плащане на погасителните вноски по договора за кредит, е нищожен на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД поради противоречие с добрите нрави. Добрите нрави са критерии за норми на поведение, които се установяват в обществото, поради това, че значителна част от хората според вътрешното си убеждение ги приемат и се съобразяват с тях. Те са морални норми, на които законът придава правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е нищожност на съответната сделка или клауза, тоест последните не пораждат предвидените с тях правни последици.

Противоречащи на добрите нрави са уговорки, с които се цели постигане на неприсъщ резултат на конкретния вид сделка, при който едната страна се обогатява неоснователно за сметка на другата, използвайки икономически по-силната си позиция и подготвеност за участие в гражданския и търговския оборот. Такива по-конкретни уговорки са договаряне на необосновано високи цени, използване на недостиг на материални средства на един субект за облагодетелстване на друг, уговорки, целящи недобросъвестна конкуренция, както и уговорки, при които се използва монополно положение на едната страна, за да се наложи на другата страна неизгодно условие. С чл. 9 ЗЗД законодателят е предвидил възможност за страните по сделките свободно да договарят съдържанието им, но е установил и ограничение на тази свобода, като е постановил, че съдържанието не може да бъде договаряно в противоречие с императивни правни норми и с добрите нрави. Нарушаването на тези изисквания води до нищожност на сделките на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД.

Преценката за нищожност се прави към момента на сключване на договора и като се съобразят всички обстоятелства, относими към него.

В разглеждания случай между длъжника и (фирма) е сключен договор за кредит в размер на 3 750 лева, по силата на който длъжникът се е задължил да върне на дружеството получената сума ведно с уговорена възнаградителна лихва. Чрез договора за предоставяне на поръчителство е договорено допълнително парично задължение за кредитополучателя под формата на възнаграждение в размер на 1 420,20 лева, тоест близо 1/2 от размера на предоставения кредит. Срещу получаването на това възнаграждение „(фирма) се е задължило да сключи договор за поръчителство с (фирма), по силата на който евентуално да заплати дължимите от кредитополучателя суми по договора за кредит при неизпълнение на задълженията му, като в случай на плащане същият разполага с правото да получи, както платените суми, така и законна лихва върху тях от деня на плащането (чл. 143, ал. 1 ЗЗД). Предвид изложеното съдът намира, че липсва еквивалентност в престациите на страните по договора за предоставяне на поръчителство. Този резултат е във вреда на длъжника и води до неоснователно обогатяване на „(фирма) за сметка на потребителя. Тези съображения налагат извод, че сключеният договор за предоставяне на поръчителство противоречи на добрите нрави и следователно е нищожен на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, поради което същият не е породил предвидените с него правни последици, включително вземане за възнаграждение в полза на заявителя.

Уговореното възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство, чието заплащане е обусловено от просрочието на главните задължения, по своето същество е заобикаляне на ограничението на императивната норма на чл. 33 ЗПК и води до оскъпяване на кредита и неоснователното обогатяване на кредитора. Съдът е длъжен служебно да следи за спазване на императивните разпоредби на чл. 19, чл. 10а, чл. 22 и чл. 33 ЗПК и предвид извода на съда за тяхното неспазване, съдът намира, че заявлението следва да бъде отхвърлено в посочената част.

Така мотивиран, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ заявление с вх. № 48162/14.02.2024 г. на (фирма) за издаване на заповед за изпълнение срещу А. Р. С. в частта относно сумата в размер на 1 372,46 лева, представляваща възнаграждение по договор за поръчителство.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО подлежи на обжалване от заявителя в едноседмичен срок от връчване на препис от настоящия съдебен акт с частна жалба пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____